Yürüyüş ve Mitingler Hakkında Açıklama-3

YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGLER HAKKINDA

ŞÜPHELERİN CEVÂBI

SAPTIRMA VE ÇARPITMALARIN REDDİ

(3)

[Yöneticiler Hakkında Doğru İnanç]

Muhtemelen bu başlık, cehâletlerinden dolayı birçok kimseyi şaşırtacak ve “Yöneticiler konusu bir inanç konusu mu ki?” diye soracaklar. Şeyhulislâm Muhammed ibnu Abdilvahhâb iki asır önce, dînin asıllarından bir asıl olan bu konudaki câhilliğin ne kadar arttığına, el-Usûlu’s-Sitte isimli vecîz risâlesinde değinmiştir. Bu risâlede Şeyh –kendi deyişiyle- Kur’ân ve Sünnet’te, halkın en kalın kafalısının bile kolaylıkla anlayabileceği bir sûrette açıklanmasına rağmen, insanların en zekilerinin bile hataya düştükleri, dînin temel esaslarından altı esası zikretmiştir. İlki tevhîd olan bu temel esasların üçüncüsünü şöyle dile getirir: “İctimayı/birliği tamamlayıcı hususlardan biri de, üzerimize yönetici olmuş kimseleri -isterse Habeşli bir köle olsun- dinleyip itaat etmektir. Yüce Allah bu hususu, şer‘î ve kaderî beyânın bütün türleri ile ve her yönden yeterli ve yaygın bir beyân ile beyân etmiştir. Derken bu temel esas, ilim iddiasında bulunan kimselerin pek çoğunun yanında bile bilinmez bir hâle geldi. Onunla nasıl amel edilsin ki!?” Ne doğru söz! Bilinmeyen bir şeyle nasıl amel edilecek! Hâlbuki, Ehl-i Sünnet ve’l-Cemaat menheci üzere İslâm Akîdesi’ni etraflıca ele alan kitapların tümünde, mutlaka bu konu incelenmiş ve gerekli açıklamalarda bulunulmuştur. Muhtasar eserlerde de –eğer eseri te’lîf eden belirli bir konuya hasretmemişse te’lîfini- mutlaka bu konunun zikri vardır. Hatta Ehl-i Sünnet’i bazı bid‘at fırkalarından ayıran belirgin özelliklerden biri de, onların yöneticiler ve yönetim hakkındaki akîdeleridir. Ümmet dînini, Selef-i Sâlihîn’den ve onların izinde giden ulemâdan değil de, ne idüğü belirsiz mütefekkir, yazar, şair, düşünür, edebiyatçı ve sâir zevâttan öğrenmeye başlayınca genel olarak akîdenin tümünden yana, özel olarak da bu akîdeden yana korkunç bir cehâlet baş göstermiştir.

Bir tarafta bu korkunç cehâlet varken, diğer taraftan da özgürlükçü ve demokrat kâfirler, İslâm ümmetine; “itaatsizliği” en büyük erdem ve fazîlet, “itaati” ise rezillik ve alçaklık olarak gösterdiler. Halkı devlete, işçiyi patrona, karıyı kocaya, evlâdı ebeveyne karşı dâima kışkırttılar. Yönetimlerden hiçbir zaman râzı olmamayı, daima sövüp saymayı, sürekli eleştirmeyi, sokaklara dökülüp mitingler yapmayı, yumruklar sıkıp hak istemeyi, grevler düzenlemeyi kültürlü, bilgili, bilinçli ve medenî ferdler olmanın gerekleri arasına soktular. Ümmetten buna kapılanlar kapıldı; derken şer, ayyuka çıktı; Müslümanlar arasında itaat sözcüğü bile kınanma sebebi sayılmaya başlandı, itaatten bahsetmekten utanılır oldu. Öyle ki, dîn ve akîde konusunda eser verenler, itaati dile getirmekten çekinir oldular. Hatta bazıları çağdaş temâyüllere uygun diye, yöneticilere itaat konusunda Mu’tezile’nin menhecini övüp Ehl-i Sünnet’i karaladılar. Subhânallah! Câhiliyye devri kapansa da Câhiliyye Ehli’nin evsâfı yaşıyor! Muhammed ibnu Abdilvahhâb rahimehullah Câhiliyye Ehli’nin akîdevî ve amelî özelliklerini sıraladığı Mesâilu’l-Câhiliyye isimli eşsiz eserinde, şirk ve dînde tefrîkadan sonra gelen üçüncü özelliklerini şöyle anlatır: “Câhiliyye ehli, yöneticiye boyun eğmemeyi fazîlet, onu dinleyip itaat etmeyi ise zillet ve aşağılanma sayarlardı. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onlara muhalefet etmiş, yöneticilerin zulmüne sabretmeyi emretmiştir. Yine, onları dinleyip itaat etmeyi ve onlara karşı içtenlik ve samimiyeti emretmiş, bu hususta sert ve tavizsiz bir tutum izlemiş, buna dair tekrar tekrar geniş açıklamalarda bulunmuştur.”

“Miting ve Yürüyüşler yöneticilere itaatsizlik olarak değerlendirilmez” diyenlere diyorum ki: Sizin mitingleri kendilerinden aldığınız demokrat dostlarınız, şiddet içerikli olmayan mitinglere bile sivil itaatsizlik adını vermişlerken nasıl olur da bunu söylersiniz! Mitinglerin bir itaatsizlik olduğu, inkârı nâ-kâbil, bedîhî bir gerçektir. Sizler –cidden- itaatsizlik olmayan bir miting tasavvur edebiliyor musunuz? O takdîrde gerçekten şaşırmışsınız! Mu’tezilî de değilsiniz ki, “Zâlim ve fâsık yöneticilere itaat farz değil!” diyesiniz. O hâlde ne cür’etle mitingler câizdir deyip Allah’ın farzlarından bir farzı ibtâl ediyorsunuz! Sakın ola kimse, “Biz zâlim ve fâsık yöneticileri değil, kâfir yöneticileri kasdetmiştik” demesin! Hayır! Sözünüzü gayet açık seçik söylediniz ve haktan ayrılıp bâtıla saptınız! Hem yukarıda söylediğim gibi, sadece kâfir yöneticileri bile kasdetmiş olsanız, sözünüz yine hatadır. Çünkü kâfir yöneticiyi alaşağı etmenin İslâmî Yöntemi bu değildir. Buna, bir başlık altında yine döneceğiz.

Bu başlık altındaki bu girişten sonra, yöneticiler hakkındaki doğru inancı ve mitinglerin bu inanç esasına muhâlif olduğunu beyân etmek üzere diyorum ki:

Bil ki, yöneticiler hakkında Ehl-i Sünnet ve’l-Cemaat –Mu’tezile’nin hilâfına- zâlim ve fâsık olsalar bile “dinlemek ve itaat etmek” akîdesi üzerinedirler. Hoşlarına giden ve gitmeyen her hususta –ma’siyet olmadıkça- dinleyip itaat ederler. Yönetim hususunda onlarla çekişmezler. Onlara itaattan ayrılmaz, bey’at bağını boyunlarından çıkarmazlar. Yöneticilere salah ve tevfîk duası yapar, beddua etmezler. Onları tekrîm ve tebcîl eder, küçük düşürmezler. Onlara karşı içtenlik ve samimiyet besler, hâinlik etmezler. Onlarla birlikte hac yapar, cihâda çağırdıklarında icâbet eder, arkalarında namazı terk etmezler. Günah ve hatalarından dolayı samimiyetin gereği olarak ancak gizlice öğüt verir ve örterler, teşhîr ve gıybet etmezler. Onlara yardım eder, yalnız başlarına terk etmezler. Bunların dışında Müslümanın Müslüman üzerindeki bütün haklarına yöneticiler evleviyetle sahiptirler. Hatta ilim

ehlinden bazıları; onların Müslümanlar üzerindeki haklarını, anne-babanın evlâd üzerindeki haklarına benzetmiş ve şöyle demişlerdir: Anne-Baba sadece sana mürebbî, onlar ise bütün Müslümanlara mürebbîdirler. Miting ve yürüyüşler ise, söz konusu hakların tümünün ihlâli, bu akîde esasının ibtâlidir.

İzledikleri bu menhec hakkında Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in gereğince îmân ve amel ettiği delîllerin aslı, Yüce Allah'ın şu buyruğudur: "Ey îmân edenler! Allah'a itaat edin! Rasûl'e itaat edin! Sizden olan yöneticilere de (itaat edin)! Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz; onu –Allah'a ve âhiret gününe îmân ediyorsanız- Allah'a ve Rasûl'e döndürün. Bu hem daha hayırlı, hem de sonuç i'tibâriyle daha güzeldir." (Nisâ, 59)

Görüldüğü gibi âyette yöneticilere itaat "Bizden Olması Şartı"na bağlanarak emredilmiştir. Emir de vucûbiyyeti gerektirir. "Bizden Olması Şartı" ise bütün ilim ehlinin icması ile Müslüman olması demektir. Bu âyet-i kerîme'ye kâfir yöneticilere ilişkin açacağımız başlıkta tekrar döneceğiz. Bu aslî delîli tefsîr eden ve yukarıda sıraladığımız yöneticinin haklarına delâlet eden çok sayıda merfû' hadîsler sâbit olmuştur. Biz bunlardan sadece az bir kısmını seçerek zikredeceğiz:

Birinci Delîl: Seleme b. Yezîd el-Cu'fî, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e şöyle sordu: Yâ Nebiyyallah! Kendi haklarını bizden talep eden, ama bizim hakkımızı men edip vermeyen yöneticiler başımıza geçerse ne yapmamızı emredersin? Bu soru üzerine, Nebî sallallahu aleyhi ve sellem ondan yüz çevirdi. Sonra yine aynı şeyi sordu, Nebî sallallahu aleyhi ve sellem yine yüz çevirdi. Sonra ikinci veya üçüncü defa yine sordu. Bunun üzerine Eş'as b. Kays tutup onu çekti. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de şöyle buyurdu: "Dinleyin! İtaat edin! Size düşen sizin yükümlü kılındığınız şeydir, onlara da düşen kendilerinin yükümlü kılındığı şeydir." [Müslim, Vâil b.Hucr'dan]

Allâme Kurtubî bu hadîsin şerhinde şöyle der: «Yüce Allah yöneticileri adâletle ve idâreyi güzel yapmakla mükellef kılmıştır. Yönetilenleri ise itaat etmekle, içtenlik ve samimiyet sergilemekle mükellef kılmıştır. Nebîmiz de bu buyruğuyla şunu murâd etmektedir: Eğer yöneticileriniz sizin hakkınızda Allah'a âsi olur ve haklarınızı yerine getirmezler ise, sakın ola siz de onlar hakkında Allah'a âsi olarak haklarını yerine getirmemezlik etmeyin. Çünkü Allah iki topluluktan her birine de amellerine göre karşılık verecektir.» [el-Mufhim li-mâ Eşkele min Telhîsi Kitâbi Muslim (4/55)]

Bu hadîs, oldukça açık seçik bir sûrette; zâlim oldukları, haklarımızı yedikleri, adâletle yönetmedikleri gibi durumlarda bile Müslümanın yöneticilere itaatsizlik etmesinin câiz olmadığını ortaya koymaktadır.

İkinci Delîl: Huzeyfe b. Yemân şöyle anlatır: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem' şöyle dedim: Yâ Rasûlallah! Biz bir şer içindeydik. Derken Allah bize hayır getirdi ve biz de şu an o hayrın içindeyiz. Artık bu hayırdan sonra bir şer daha gelecek mi? dedim. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Evet!" buyurdu. Dedim ki: Bu şerrin ardından hayır gelecek mi? "Evet!" buyurdu. Peki, bu hayrın ardından şer gelecek mi? dedim. "Evet!" buyurdu. Nasıl? dedim. Buyurdu ki: "Benden sonra bir takım yöneticiler olacaktır. Benim hidâyetimi izlemeyecek, yolumu takib etmeyecekler. Onların arasında öyle adamlar çıkacak ki, kalpleri insan bedeni içinde şeytanların kalpleridir." Yâ Rasûlallah! Ben buna erişirsem ne yapayım? diye sordum. Buyurdu ki: "Yöneticiyi dinle ve itaat et! Sırtına vursa da, malını alsa da dinle ve itaat et!" [Müslim, Huzeyfe b. Yemân'dan]

Bu hadîs, özel hayatında ve devlet idâresinde dalâlete sapıp Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in yolunu terk eden ve kalpleri şeytanlaşan yöneticilere bile itaatsizlik etmenin câiz olmadığına dâir oldukça açık ifadeli bir delîldir. Hatta bu yöneticiler, halkın malını haksız yere yeseler ve zulmederek onları dövseler bile itaat edilme vasıflarını kaybetmezler. Nebî sallallahu aleyhi ve sellem bizzat malı alınana, bizzat sırtı dövülene bile itaatsizlik ruhsatı tanımazken, mitinglere cevâz verenler hiçbir haksızlığa uğramayanları bile sokaklara dökmek istiyorlar!

Üçüncü Delîl: Adiy b. Hâtim şöyle anlatır: Bizler: Yâ Rasûlallah! dedik. Biz senden takva sahiplerine itaat hakkında sormuyoruz. Ancak şöyle şöyle yapanlar –bu arada bazı şerli işler saydılar- hakkında ne buyurursun? Buyurdu ki: "Allah'tan korkun! Dinleyin ve itaat edin!" [İbn Ebî Âsım, es-Sunne (hadîs no: 1069) el-Elbânî: Hadîs sahîhtir, der.]

Bu hadîste ve diğerlerinde yöneticilere itaati zâlim ve fâsık olmayanlara hasreden Mu'tezile'ye reddiye vardır. Şeyhulislâm İbnu Teymiyye şöyle der: «İlim, dîn ve fazîlet ehline gelince; yöneticilere âsilik türünde Allah'ın yasakladığı şeylerde hiç kimseye ruhsat tanımazlar. Yöneticileri aldatmaya ve onlara –ne şekilde olursa olsun- hurûc etmeye de ruhsat tanımazlar. Nitekim bu, eskide ve yenide Sünnet ve Dîn Ehli'nin âdetlerinden ve başkalarının sîretlerinden bilinen bir şeydir." [Mecmû'u Fetâvâ (35/12)]

Dördüncü Delîl: Abdullah b. Mes'ûd şöyle anlatır: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Şüphesiz benden sonra adam kayırmalarla ve münker bulacağınız işlerle karşı karşıya kalacaksınız." Dediler ki: Yâ Rasûlallah! Ne yapmamızı emir buyurursun? Buyurdu ki: "Siz onların haklarını edâ eder, kendi haklarınızı da Allah'tan istersiniz." [Muttefekun aleyh. Lafız Buhârî'ye aittir.]

İmâm Nevevî bu hadîsin şerhinde şöyle der: «Bu hadîste, yönetici zâlim ve sapkın da olsa dinleyip itaat etmeye yönlendirme ve teşvîk vardır. Yöneticinin hakkı olan itaat edâ edilir, hurûc edilmez ve bağlılık bozulmaz. Bilakis ezâsının keşfi, şerrinin def'i ve ıslâhı için Yüce Allah'a yalvarılıp yakarılır." [el-Minhâc, ilgili hadîsin şerhi]

Şimdi Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in bu ifadelerini iyice düşün! Sonra dön de, şu Allah'ın Kitâb'ı ile oynayıp hevâsı istikâmetinde te'vîl edenlere ve "Mazlûmun hakkı vardır, bağırır çağırır. Hakkını ister. Hakkı için sokaklara dökülüp miting yapar." diyenlere bak! Hâlbuki, Rasûl; bizzat sırtı dövülenlere, bizzat malı alınanlara bile itaatsizlik ruhsatı vermiyor ve "Sabredin ve hakkınızı Allah'tan isteyin!" buyuruyor. Mazlûmun meşrû bir hakkının olması, hakkını tahsîl etmek üzere kullandığı ğayr-i meşrû yöntemin câiz olmasını gerektirmez. Sokaklara dökülüp bağırmak ise yöneticiden hakkı istemek hususunda temiz şerîata aykırı, câiz olmayan ve ğayr-i meşrû bir yöntemdir. Fiyatlar arttığı ya da maaşlar az gelmeye başladığı zaman mitingler yapmak kâfirlerin yoludur. Müslümanlar değersiz dünyalık için birliklerini, dirliklerini, devletlerini ifsâd etmezler.

Beşinci Delîl: Ebû Bekra şöyle anlatır: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i şöyle buyururken işittim: "Kim Allah'ın sultanına (devlet başkanı kıldığı kimseye) ikrâm ederse, Allah da ona ikrâm eder. Kim Allah'ın sultanını (devlet başkanı kıldığı kimseyi) küçük düşürürse, Allah da onu küçük düşürür." [İbn Ebî Âsım, es-Sunne (hadîs no: 1017) el-Elbânî: Hadîs sahîhtir, der.]

İmâm Ahmed rahimehullah'ın rivâyeti ise şöyledir: "Kim Allah'ın sultanına (devlet başkanı kıldığı

kimseye) dünyada ikrâm ederse, Allah da ona kıyâmet günü ikrâm eder. Kim Allah'ın sultanını (devlet başkanı kıldığı kimseyi) dünyada küçük düşürürse, Allah da onu kıyâmet günü küçük düşürür."

Tirmizî bunu bir kıssa ile birlikte şöyle rivâyet eder: Ziyâd b. Kuseyb el-Adevî şöyle anlatır: İbn Âmir'in minberinin altında Ebû Bekra ile birlikteydim. İbn Âmir üzerinde ince bir elbise ile hutbe veriyordu. (Hâricîlerden) Ebû Bilâl isimli adam: Emîrimize bir bakın! Fâsıkların elbisesini giymiş! dedi. Bunun üzerine Ebû Bekra: Sus! Ben Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den şöyle buyurduğunu işittim: "Kim Allah'ın sultanını (devlet başkanı kıldığı kimseyi) küçük düşürürse, Allah da onu küçük düşürür."

Şu kadarcık bir söz sataşması bile Selef'in nazarında kerîh ise, yumruklar sıkıp yöneticilere sövmeye, basbas bağırıp aleyhlerinde konuşmaya, taşkınlık yapıp iftiralar atmaya ne denilir?

Miting ve yürüyüşler hem devlet başkanını ve hem de devlet başkanlığı makamını aşağılamaktır ve bu, Hâricîlerin yoludur. Bunun sonucu, halkın aşağılanması ve hakarete uğramasıdır. Dünyada ve âhirette zillettir. Yöneticilerin halka, halkın da yöneticilere buğzetmesine, birbirlerinin şerrini istemelerine, devlet başkanları hakkında kalbi temiz kimselerin kalplerinin ifsâdına, sonra da ümmetin bölünüp birbirlerine düşman kesilmesine sebeb olur.

Altıncı Delîl: Temîm ed-Dârî'den: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve selem şöyle buyurdu: "Dîn içtenlik ve samimiyettir." Dediler ki: Kime karşı ya Rasûlallah! Buyurdu ki: "Allah'a, Kitâbına, Rasûlüne, Müslümanların yöneticilerine ve umûmuna karşı." [Müslim]

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kendisine karşı içtenlik ve samimiyet beslenecek kimseleri üstünlük sırasına göre zikretmiştir. Önce Allah gelir, çünkü O'nun hakkı en büyüktür; sonra Kitâbı gelir, çünkü o Allah'ın kelâmıdır; sonra Rasûl gelir, sonra da diğerleri. Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in yöneticileri halktan önce zikretmesine dikkat et! Bu onların, Müslümanların umûmuna öncelikli olduklarına delîldir. İçtenlik ve samimiyetin gerekleri pek çoktur. Ehil olanlar için öğüt, nasihat, emr-i ma'rûf, nehy-i münker içtenlik ve samimiyet olduğu gibi, halkın umumu için de yöneticilere –zulmetseler bile- hayır duada bulunmak, kusur ve hatalarını örtmek, itaatten ayrılmamak içtenlik ve samimiyettir. Yöneticiler hakkında hayır duada bulunmak Ehl-i Sünnet'in imamlarının akîde ve diğer ilim dallarına dâir eserlerinde mutlaka zikretmeyi i'tiyâd edindikleri bir husustur. İmâm Berbehârî rahimehullah şöyle der: «Bize, onların lehine salâh ile dua etmemiz emrolundu. Zulüm de etseler, haksızlık da yapsalar onlara beddua etmemiz emrolunmadı. Çünkü zulüm ve haksızlıkları kendi aleyhlerinedir. Salâhları ise hem kendi lehlerine hem de Müslüman halkın lehinedir.» [Şerhu's-Sunne] Hatta İmâm Berbehârî rahimehullah yöneticilere hayır duada bulunmayı Ehl-i Sünnet'i diğer fırkalardan ayıran bir özellik olarak zikretmiş ve şöyle demiştir: «Bir adamı sultanın (devlet başkanına) beddua ederken görürsen, bil ki o Ehl-i Hevâ'dandır. Bir adamı da sultana (devlet başkanına) salâh ile dua ederken görürsen, bil ki o –inşâallah- Ehl-i Sünnet'tendir.» [Şerhu's-Sunne] İmâm Ahmed rahimehullah ise, "Kur'ân mahlûktur" küfrünü söyleyen, buna davet eden, bunu kabûl etmeyen âlimleri hapislere atan ve işkence ettiren Emevî devlet başkanı için şöyle diyordu: «Şüphesiz ki ben ona, gece gündüz tevfîke mazhar olması, hakka muvaffak kılınması ve desteklenmesi için dua ediyor ve bunu kendime vâcib görüyorum.» [Hallâl, es-Sunne (1/83)]

Yöneticilere karşı içtenlik ve samimiyet nerde; miting ve yürüyüşlere çıkmak, sokaklara dökülmek,

yöneticilere sövüp alabildiğine aleyhlerine bağırmak, onları aşağılamak, akla hayale gelmedik azgınlıklar ve taşkınlıklar yapmak nerde! Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat böyle azgınlıklardan ve taşkınlıklardan uzaktırlar; eğer nasihat ve öğüt vermeye ehil kimseler iseler birazdan aktaracağımız hadîs gereğince yöneticiye gizlice öğütte bulunurlar. Yok eğer, nasihat ve öğüde ehil değillerse, evlerinde oturup günahlarına istiğfar ve tevbe, yöneticilerine de hayır dualar ederler.

Yedinci Delîl: 'Iyâd b. Ğanm'dan: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Kim sultana (yöneticiye) bir konuda nasihat etmek isterse, bunu ona (başkalarının yanında) açıkça söylemesin. Bilakis, elinden tutsun ve onunla yalnız kalsın. Kabul ederse eder; etmez ise de, o kendi üzerine düşeni yapmış olur." [Ahmed]

İşte yöneticilere karşı emr-i ma'rûf ve nehy-i münkerde İslâm'ın emrettiği yöntem! Buna ehil olan kimseler İslâm'ın ve Müslümanların lehine olacak şekilde yöneticilere nasihat etmeye devam etmelidirler. Yukarıda geçen delîllerden dolayı, "Artık nasihat fayda vermiyor" diyerek itaatten çıkmak ve hurûc etmek kesinlikle câiz değildir. Nasihatler fayda verirse ne âlâ, fayda vermezse sabreder, isyân ve hurûc etmeyiz!

Mitingler, emr-i ma'rûf ve nehy-i münkerin İslâmî yöntemi değildir! Kâfirlerden alınmış; hakîkati ifsâd ve şer olan, zarardan başka bir şey getirmeyen bir yöntemdir. Miting ve Yürüyüşlere, emr-i ma'rûf nehy-i münker olarak bakanlar bu görüşlerinde Mu'tezile'ye muvâfakat etmişlerdir. Çünkü Mu'tezile haktan ayrılıp bâtıla saparak, zâlim yöneticilere karşı ayaklanmayı câiz görmüş, hatta bunu dînlerinin aslı yapmışlardır. Nitekim bâtıl akîdelerinin beş temel esasından biri de zâlim yöneticiye karşı ayaklanmanın vâcib olmasıdır. Onların yanında bu temel esaslarının adı ise "emr-i ma'rûf nehy-i münker"dir. Mitingleri câiz kılanlar, yöneticilere itaatsizliği tecvîz etmekle kalmıyor bir de ona, tıpkı Mu'tezile gibi "emr-i ma'rûf nehy-i münker" kılıfı giydiriyorlar! Ma'siyetlerin adını değiştirip tecvîz etmek şöyle dursun, onları mahmûd ibâdetler arasına sokuyorlar!

Şüphesiz ki İslâmî Yönteme uygun bir sûrette, zâlim yöneticiye öğütte bulunmak, emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yapmak övülen ibâdetlerin en büyüklerindendir. Fakat İslâmî Yöntem'den saparak yapılan emr-i ma'rûf ve nehy-i münkerin hakîkatte bizzat kendisi münker ve şerdir. Nebî sallallahu aleyhi ve sellem zâlim yöneticiye öğüt ve nasihatta bulunan, emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yapan kişi hakkında şöyle buyurur: "Cihâd çeşitlerinin en büyüklerinden biri de, zâlim sultanın yanında (söylenen) adâlet kelimesidir." [Tirmizî] Diğer rivâyet şöyledir: "Cihâdın en fazîletlisi, zâlim sultanın yanında (söylenen) adâlet –bir rivâyette: hak- kelimesidir." Bu hadîs, bir münker gördüğü veya kendisine bir husus sorulduğu zaman zâlim yöneticilerin yanında hakkı ve doğruyu söylemenin fazîletine delîldir. Hadîsteki "yanında" kelimesi –her ne kadar bazı kimseler onu bâtıl yere "karşı" olarak terceme etseler de- oldukça önemlidir. Eğer yiğit ve ehil bir kişi isen kelleyi koltuğa alıp her türlü eziyeti göze alarak zâlim hükümdarın yanına varır ve onu küçük düşürmeden Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in öğrettiği gibi öğüt verir, hak kelimeyi söylersin. Yöneticilerin yanındaki dünyalığa meyletmez, münker işlerine onay vermezsin. Bunu yapamıyor isen, arkasından onu gıybet edip çekiştirmez, aleyhinde sövüp saymaz, ona beddua etmez, ma'siyet emretmedikçe de itaatinden ayrılmazsın. İşte Nebevî Menhec budur!

Sekizinci Delîl: Enes b. Mâlik şöyle anlatır: Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in ashâbından

büyüklerimiz –ki kendisi de sahâbîdir- bize (yöneticilere sövmeyi) yasaklayarak şöyle derlerdi: “Yöneticilerinize sövmeyin! Onları aldatmayın! Onlara buğzetmeyin! Sabredin! Çünkü emr (kıyâmetin kopup hesabın görülmesi) yakındır.” [İbn Ebî Âsım, es-Sunne (hadîs no: 1015) el-Elbânî: İsnâdı ceyyiddir, der.]

İbn Zencûye de Kitâbu’l-Emvâl (1/78)’de hasen bir sened ile Ebû Miclez’den şöyle dediğini nakleder: “Yöneticiye sövmek, traş edicidir. Saçı traş ettiğini söylemiyorum. Dîni traş edicidir!”

İbn Abdilberr et-Temhîd (12/286)’da Ebû İshâk es-Sebey‘î’den şöyle dediğini aktarır: “Yöneticilerine söven bir topluluk (hiçbir şey elde edemez) ancak onun hayrından mahrûm olurlar.”

Mitingleri câiz kılanlar; acaba onların içerdiği sövüp saymayı, hakaretler yağdırmayı, lanetler okumayı ve bunlardan başka sözlü taşkınlıkları da câiz görüyorlar mı? Yoksa bütün bunların olmadığı mitingler mi tasavvur ediyorlar! Bu ne şaşkınlık yâ Rabb!

Ebû İshâk’ın sözüne dikkat et! Yöneticilere sövmenin zulmü kaldırmayacağını, şerri gidermeyeceğini, haksızlığı engellemeyeceğini ve bununla birlikte yöneticinin az veya çok hayrından da mahrûm edeceğini nasıl da güzel ifâde ediyor! İşte mitingler de böyledir! Zâlim yöneticinin zulmünü kaldırmadığı gibi, onun hayrından da büsbütün mahrûm bıraktırır!

Bu konuda bütün delîlleri etraflıca nakletmek büyük bir cild kitap te’lîf etmeyi gerektirir. Hâlbuki biz muhtasar olmasını istiyoruz. Bundan dolayı bu kadarla iktifâ edeceğiz. Bunları okuyan birileri bütün bunlar Müslüman yönetici hakkındadır, diyecektir. Evet, öyledir. Kâfir yöneticilerin de bu delîllerin şumûlüne girdiğini iddia eden mi var! Delîlleri serdetmeye başlamadan evvel zaten biz de yöneticinin Müslüman olması şartına işaret etmiştik. Aslen İslâm’a müntesib olan yöneticinin tekfîri ve kâfir yöneticiye karşı tutumumuzu; Miting ve Yürüyüşlerin kâfir yöneticilere karşı da ve küfür ülkelerinde de câiz olmadığını aşağıda gelecek başlıkta işleyeceğiz.

Bu başlık altında ise sözün özü şudur: Miting ve Yürüyüşler, birçok yönden yöneticilere karşı itaatsizlik içermektedir. Yöneticilere karşı itaatsizlik ise büyük günahlardan bir günah, kat’i harâmlardan bir harâmdır. Dolayısıyla –zâlim ve fâsık da olsalar- yöneticilere karşı miting ve yürüyüş düzenlemek câiz değildir.

Hüseyin Cinisli
12 Cemâziye'l-Evvel 1432

DEVAM EDECEKTİR...